

ליאונרד ברנשטיין (מימין) והמשורר אודן

לך יעברו גלגולים שונים ומשונים, יע' לו מצבים דמיוניים, אשר בהם יחפשו את התשובה למאה דברים ואחד... וכשם שהתוכן הוא פילוסופי ומסובך, כך גם החומר של הקומפוזיטור פונה לדרכי ביטוי שונים ורבי גוונים, -- ממנגינות מרהיבות בסגנון בראהמס ועד לסולם שנים-עשר הטונים, הג'אז וכו'. בכל אלה משתמש הקומפוזיטור בתזמור

מוסיקה זו היא כאילו בכוונה לתמוגות המתוארות בידי אודן בפואימה הפילוסופית שלו. וכך הפכה גם יצירתו של ברנשטיין ל"סימפוזיון" על חיים ותוכן, חולשות האדם ואופיו, הנובעים מתנאי החיים בתקופתנו.

במבוא ליצירה זו אנו "מוצאים" ארבע דמויות גלמודות, בחורה ושלושה

ליאונרד ברנשטיין: "תקופת חרדה"...

האיש העומד השבוע במרכז החיים המוסיקליים בארץ הוא (שוב) ליאונרד ברנשטיין, המבקר בארץ זו הפעם השלישית (ובשל כך כנראה לא נערכה לו הפעם מסיבת כבוד ולא מסיבת עתונאים, אם כי עודנו "אהוב הקהל" ו"אליל המין החלש"). מאמריקה בא אלינו בשבוע שעבר המנצח-הקומפוזיטור הפסנתרן הזה, עייף (כתמיד) מרוב פעילות בשלשת השנים (מזה עשר שנים נאבק על שלשתם ולא ידע לאיזה מהם זכות קדימה: לחיבור, לניצוח או לנגינה), חלה מיד, נסע להרצאות לניצוח בבית יידיים (הפורים בתריסריהם על פני הארץ -- מבאר שבע ועד מתולה -- מביקורו הקודמים) והגיע לתל-אביב כמה ימים לפני הקונצרט הראשון שלו עם התזמורת, כדי לפתוח בסדרת חזרות מאומצות. אכן, המשימה הפעם לא היתה קלה כל עיקר: נגינת בכורה של סימפוניית השניה (עם פסנתרן סולו, כעין קונצ'רטו), יצירה מסוימת הן מבחינת התוכן והן מבחינת החומר המוסיקלי ושהיא: "תקופת החרדה", בעקבות הפואימה מאת ו. ה. א. דן. יצירה מלאה רטס זו שהנהגה גם בייטוי לנפשו הרוטטת של ברנשטיין, החי את התקופה בכל חושיו, נוצרה, לדברי ריו, הוא, בין מילדלפיה, בוסטון, ניו יורק ותל-אביב, בנסיעות, בבתי מלון, באירונים וכו', והיא מוקדשת לסרגיי קוסביצקי, מורו ורבו של ברנשטיין. ליאונרד ברנשטיין חוזר ועולה על במת תזמורתו בתפקיד משולש, אך הפעם שלו-ביים שלשת התפקידים, משום שהמנצח על התזמורת והמבצע את תפקיד הפסנתר הוא המחבר עצמו.

לפי סטאטיסטיקה, שנערכה זה לא כבר, מהווים יהודים 75 אחוז מבין מנגני התזמורות הסימפוניות והאחרות באמריקה. מהם 50 אחוז בין כלי הקשת, 20 אחוז בין המנגנים בכלי נשיפה עשויי נחושת, 25 אחוז בין מנגני כלי נשיפה עשויי עץ ו-40 אחוז בין המנגנים בכלי ההקשה -- קובע החזן א. בינדר בהרצאה שנשא בקליבלנד, אמי-ריקה.

בין המנצחים המפורסמים באמריקה ציין המרצה את שמותיהם של ברנוו וולטר, קלמי פרי, פייר מונטה, ריינר, טוקר, לוף, ליינסדורף, רודזינסקי וסל. בין הקומפוזיטורים -- קופלנד, גרשוין, בלוק, מילג, רטהאוז, שומן ועוד. ואולם את "השיא" השיג מר בינדר בסקירתו על המוסיקאים היהודים הגדולים בתקופות הקודמות וביניהם -- ריכרד ואגנר.

בחורים, היושבים באחד הבארים ב"ש"רה השלישית", כולם משוללי בטחון עצמי, המבקשים להשתחרר מתסביכיהם על ידי שתיית האלכוהול, או לפחות להשכיח את עצמם. על ידי כך נהיים הארבעה לכעין "גוף אחד", ומכאן ואי-

אם כי ברנשטיין לא התכוון ביצירתו זו להעלות מוסיקה תכניתית גרידא, מצא מדי העלותו תוים על הגייר, כי

ר' קוד

לה שם כאחד ממרכזי התרבות והאמנות בעולם.

האורחים האחרונים הם רוזווי ו-אנטוניו, זוג רקדנים ספרדיים שקנה לו מוניטין בעולם הבאלט והרקוד. הם גולדו בסביליה שבספרד והרקוד מושרש בדמם. הם החלו לרקוד ברחובות העיר עוד בילדותם ובהדרכת המורה הגדול רואליטי הגיעו לשיא השכלול של הרקוד הקלסי הספרדי.

ליאונרד ברנשטיין... לצילי חרדה

רוזווי ואנטוניו נרקוד, נרקוד...